

zmateční stížností z důvodu zmatečnosti čís. 6 § 281 tr. ř. a nikoli samostatnou stížností na vrchní soud, jenž by v oboru své působnosti trestním řádem vytýčené ani nemohl případně odůvodněné stížnosti vyhověti zrušením rozsudku kmetského soudu.

Čís. 3502.

Přeskočil-li pachatel ohradu, již jest obehnána zahrádka patřící k cizímu domu, vnikl již tím do cizího domu ve smyslu § 83 tr. zák.; jest proto lhostejno, že při výkonu násilí (bodaje vidlemi oknem do příbytku) nevnikl ani částí svého těla do domu; pojem »vniknutí«.

Po stránce subjektivní vyžaduje se ke skutkové podstatě zločinu podle § 83 (příp. 2) tr. zák., by pachatel byl si vědom, že vniká do domu nebo do příbytku jiné osoby proti její výslovně projevené neb alespoň předpokládané vůli (pouhá možnost poznání oné vůle nestačí), a by měl úmysl dopustiti se tam násilí na osobě oprávněného, na jeho lidech domácích, nebo na jeho statku.

(Rozh. ze dne 29. května 1929, Zm I 29/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 21. listopadu 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 83 tr. zák.; zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost napadá rozsudek soudu první stolice číselně jen důvodem zmatečnosti podle § 281, čís. 10 tr. ř., jež shledává v tom, že nalézací soud podřadil skutek, na němž se rozhodnutí zakládá, následkem nesprávného výkladu zákona pod ustanovení § 83 (příp. 2) tr. zák., ač prý souzený skutek měl býti správně podřaděn pod ustanovení § 1 zák. o útisku ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n., nebo pod ustanovení §§ 431, 496 tr. zák. Podle názoru zmateční stížnosti není tu ani objektivní ani subjektivní skutkové podstaty zločinu, jímž byl obžalovaný uznán vinným. Namítá-li stížnost po stránce objektivní, že v tom, že obžalovaný bodal vidlemi okénkem jím rozbitým do příbytku Václava D-y, bylo by lze spatřovati »vniknutí« do tohoto příbytku po rozumu § 83 tr. zák. jen tenkrát, kdyby byl při tom vnikl alespoň částí svého těla do tohoto příbytku, má sice pravdu, přehlíží však, že rozsudek spatřuje »vniknutí« do domu Václava D-y již v tom, že obžalovaný, přeskočiv plot, jímž jest obehnána zahrádka u domu D-ova, dostal se do této zahrádky k domu D-ovu patřící. Vnikl-li však obžalovaný již tímto způsobem do cizího domu — že »vniknutí« do zahrádky patřící k cizímu domu jest pokládati za »vniknutí« do cizího domu, stížnost nepopírá —, je lhostejno, zda se dostal pak, když bodal vidlemi okénkem do příbytku D-ova, částí svého těla do tohoto příbytku či nikoli. Tvrdí-li dále stíž-

nost v tomto směru, že přeskočení plotu u zahrádky nelze pokládati za »vniknutí« ve smyslu § 83 tr. zák., jest jí připomenouti, že »vniknutím« po rozumu § 83 tr. zák. rozumí se každé vstoupení do domu nebo příbytku jiné osoby, které se stalo proti vůli oprávněného, ať již vůle byla projevěna výslovně nebo bylo ji podle celého stavu věci předpokládati, a že pojmu »vniknutí« do cizího domu ve smyslu § 83 tr. zák. může podle toho za posléze uvedeného předpokladu odpovídati též činnost, v níž rozsudek shledává »vniknutí« do řečené zahrady a tím do domu D-ova. Dalším tvrzením po stránce objektivní, že obžalovaný nevstoupil do domu D-ova proti výslovně projevené neb aspoň předpokládané vůli D-ově, chce stížnost zřejmě vyjádřiti, že se vyhledává k pojmu »vniknutí« po rozumu § 83 tr. zák., by pachatel vstoupil do cizího domu nebo příbytku proti výslovně projevené nebo alespoň předpokládané vůli oprávněného, a že tato složka pojmu »vniknutí« není rozsudkem zjištěna. V tomto směru nelze stížnosti upřítí oprávněnost; neboť rozsudek nevyslovuje se v rozhodovacích důvodech o tom, zda se obžalovaný dostal, přeskočiv plot, do zahrádky D-ovy a tím do domu D-ova proti vůli D-ově, ať již vůle ta byla projevěna výslovně nebo bylo ji podle stavu věci předpokládati.

Po stránce subjektivní vyžaduje se ke skutkové podstatě zločinu podle § 83 (příp. 2) tr. zák., by pachatel byl si vědom, že vniká do domu nebo příbytku jiné osoby proti její výslovně projevené nebo alespoň předpokládané vůli — pouhá možnost poznání oné vůle nestačí (rozh. č. 2823 sb. Nejv. s.) — a by měl úmysl dopustiti se tam násilí na osobě oprávněného nebo na jeho lidech domácích nebo na jeho statku. Po této stránce zjišťuje rozsudek v rozhodovacích důvodech, že obžalovaný měl úmysl vykonati v domě D-ově násilí na osobě Václava D-y a na jeho statku. Popírá-li stížnost tento úmysl, neprovádí tím uplatňovaný zmatek po zákonu, ježto se nedrží skutkových zjištění rozsudků, jak by při správném provádění hmotně-právního zmatku činiti měla, nýbrž vychází ze skutkového předpokladu rozsudkem vyloučeného (§ 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř.). Oprávněna je však stížnost, pokud, zdůrazňujíc, že se vyhledává ke skutkové podstatě zločinu podle § 83 (příp. 2) tr. zák. také, by si byl pachatel vědom, že vniká do domu nebo příbytku jiné osoby proti její výslovně projevené nebo alespoň předpokládané vůli, zřejmě namítá, že toto vědomí obžalovaného mělo býti rozsudkem zjištěno a že jím zjištěno nebylo. Rozsudek praví sice v rozhodovacích důvodech, že obžalovaný spáchal skutek rozsudkem zjištěný úmyslně, avšak z tohoto povšechného údaje rozsudkového není patrné, že si byl obžalovaný vědom, že vniká do domu D-ova proti výslovně projevené nebo předpokládané vůli D-ově, a toto vědomí obžalovaného není v rozhodovacích důvodech ani jinak zjištěno. Poněvadž rozsudek je podle uvedeného následkem řečených nedostatků zjištění podstatných znaků skutkové podstaty zločinu podle § 83 (příp. 2) tr. zák. jak po stránce objektivní, tak i po stránce subjektivní stížen zmatkem mu vytýkaným a poněvadž za daného stavu věci nelze se vyhnouti nařízení nového hlavního přeličení, takže nejvyšší soud jako soud zrušovací nemůže ve věci samé rozhodnouti, bylo odůvodněné zmatečnou stížností obžalovaného za souhlasu generální prokuratury podle § 5 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3

ř. zák. z roku 1878, při neveřejné poradě ihned vyhověti a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3503.

Trestné zavinění (§§ 335, 337 tr. zák.), jel-li kdo na motocyklu příliš rychle s kopce po silnici před silniční odbočkou a nedával výstražných znamení.

Předpis § 46 min. nař. ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák. ukládá povinnost zmírniti rychlost na 6 km za hodinu na všech místech, kde silnice nemůže býti přehlédnuta; křižovatky jsou tam uvedeny jen příkladmo; rozhodnou je v tom směru místní situace konkrétního případu, která se i tehdy, nejde-li o křižovatku v technickém slova smyslu, nýbrž jen o odbočku, vyústění silnice do silnice, může utvářiti tak, že třeba počítati s možností náhlého objevení se překážky dříve nepozorovatelné.

Řidič je povinen jeti rychlostí ne větší než 6 km za hodinu již dojížděje k místu oné povahy (odbočce).

Povinnost řidiče dávatí výstražná znamení (§ 48 min. nař.) vzchází pro řidiče silostroje jen tehdy, vyžaduje-li toho situace; kdy je toho potřebí, závisí na okolnostech případu. Onu povinnost řidič má, dojíždí-li k odbočce, na níž nemá dostatečného přehledu a vidí-li před sebou jedoucí osoby.

Zavinění třetích osob (neopatrnost poškozeného) nesprošťuje ho zodpovědnosti za vlastní nedbalé jednání.

(Rozh. ze dne 31. května 1929, Zm I 96/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 9. listopadu 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přechinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák.

Důvody:

Trestné zavinění, zakládající skutkovou podstatu přečinu proti bezpečnosti života ve smyslu § 335 tr. zák., shledal nalézací soud podle rozsudkového výroku v tom, že obžalovaný, jeda na motocyklu příliš rychle s kopce po silnici před silniční odbočkou, nedával výstražná znamení. Z rozhodovacích důvodů pak vyplývá, že i povinnost obžalovaného, nejeti v onom úseku silnice rychleji než 6 km za hodinu (druhý odstavec § 46 minist. nař. ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák.), i potřeba dávatí výstražná znamení (§ 48 téhož minist. nař.) vzešla podle názoru soudu právě vzhledem k oné odbočce, o níž obžalovaný podle rozsudkového zjištění, opřeného o jeho vlastní doznání, věděl, na kterou však není, jak rozsudek dále zjišťuje, přehledu (rozhledu), a na niž dostatečného přehledu neměl ani obžalovaný. Zmateční stížnost nepopírá ve vývodech, jimiž doličuje důvody zmatečnosti podle čís. 4, 5